

Voor mijn (super)ouders

Geheim!

Dit is juf Josje.

Zo op het eerste gezicht lijkt ze een heel gewone juf, een beetje jong nog misschien. Maar juf Josje is geen gewone juf. Ze is een heel bijzondere juf. Waarom? Dat is geheim.

Veertiende druk 2022

ISBN 978 90 00 31678 6

NUR 282

© 2012 Van Holkema & Warendorf
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.de-leukste-kinderboeken.com

www.jannekeschotveld.nl

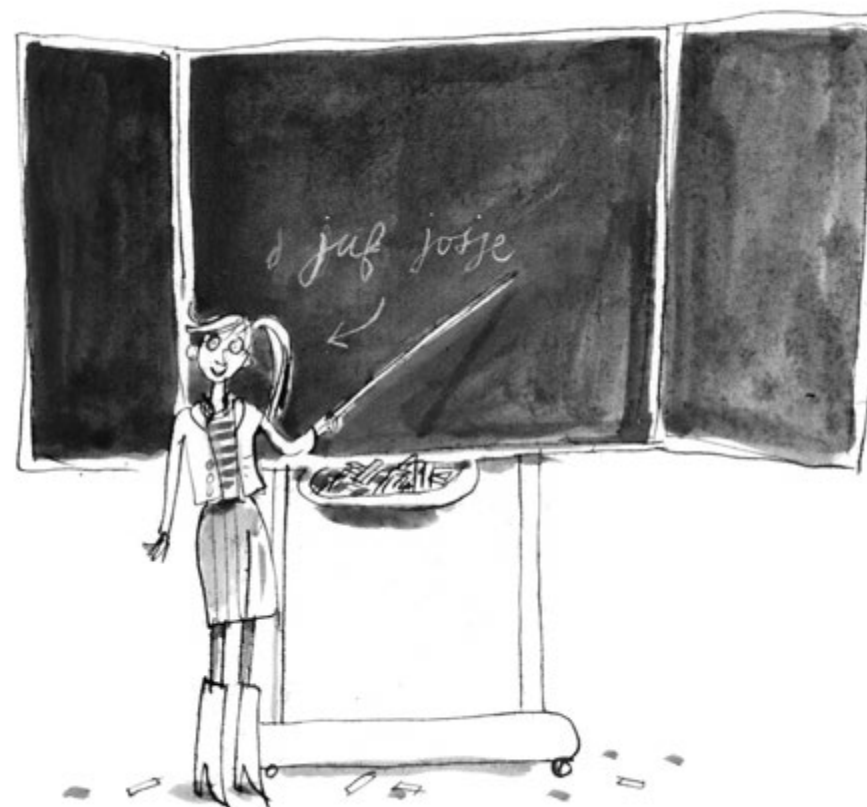
www.annetschaap.nl

Tekst: Janneke Schotveld

Illustraties: Annet Schaap

Omslagontwerp: Petra Gerritsen, www.spletters.nl

Zetwerk binnenwerk: ZetSpiegel, Best

Oké, als je het niet doorvertelt mag je het weten. Nee, ook niet aan je ouders. En al helemaal niet aan meester Snor, de directeur van de school waar juf Josje werkt.

Beloofd?

Goed, luister.

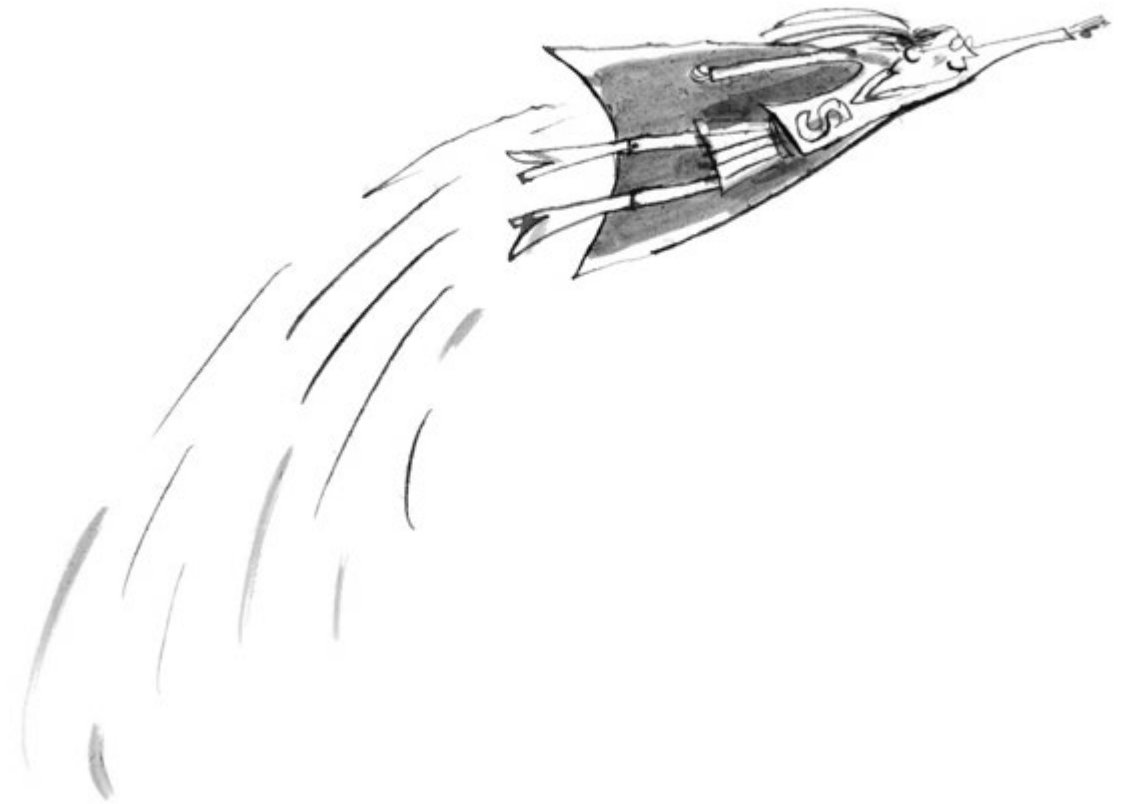
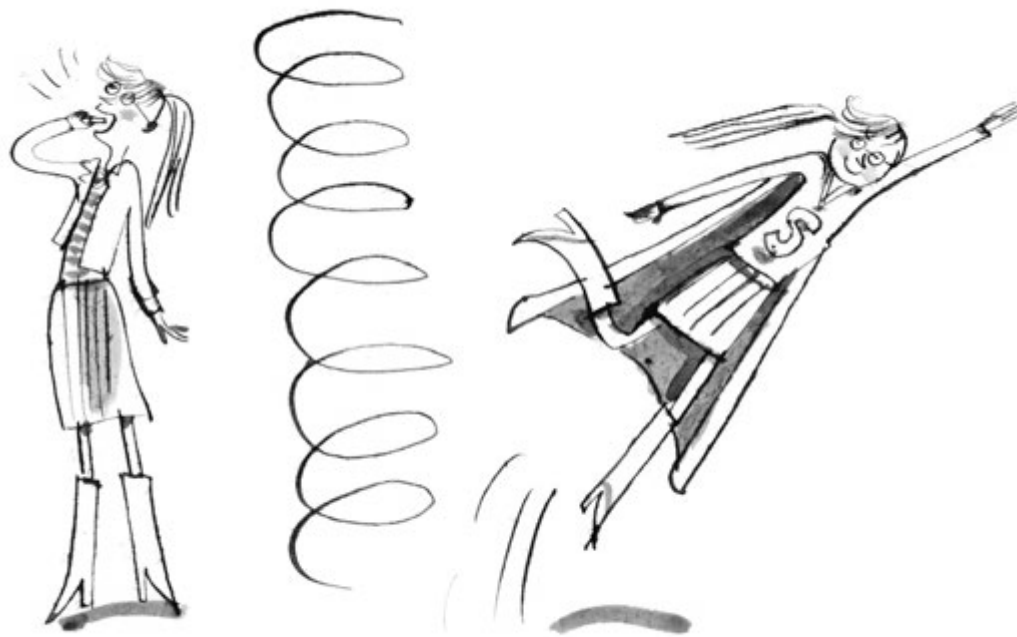
Als er een dier in nood is, dan hoort juf Josje dat. Alleen zij. En dan krijgt ze een enorme drang om een hapje van een schoolbordkrijtje te nemen. Gelukkig heeft ze in haar klas nog zo'n ouderwets schoolbord, met krijtjes in de richel. Zodra ze de eerste hap doorslikt begint het. Ze draait razendsnel rond en vier seconden later is ze veranderd in Superjuffie. Dan vliegt ze het raam uit om het dier te redden.

Ze is heel bang dat meester Snor erachter komt dat ze soms haar klas alleen laat om een dier te redden. Dan ontslaat hij haar meteen! En ze heeft het nou juist zo naar haar zin op deze school.

Ze kan het niet tegenhouden, al wil ze dat soms wel. 'Je wacht maar even!' zou ze willen roepen, als ze net dictee aan het geven is en ze een eendje hoort dat zijn moeder kwijt is. (Of een kip die met een geknakte vleugel langs de snelweg doolt, of een egeltje dat verstrikt zit in een sinaasappelnetje, of twee varkentjes die bijna verdrinken in een gierput...)

Heel eventjes denkt ze dan: nu even niet!

Maar voor ze het weet heeft ze dan toch al een hapje van een krijtje genomen. En enkele seconden later is ze onderweg.

Meester Snor heeft goed nieuws

Het is de laatste dag voor de zomervakantie. Juf Josje zit achter haar bureau. Ze kijkt naar de nog lege tafeltjes in de klas. Volgend jaar zitten hier allemaal nieuwe kinderen. Aan de ene kant maakt dat haar heel blij, zo lang heeft ze nog nooit een baantje volgehouden. Maar ze is ook een beetje verdrietig. Wat zal ze hen missen: Bo, de timide dierenvriend met haar fototoestel, Mila de felle, Mimoen de professor en...

Midden in haar overpeinzingen vliegt de deur open.

‘Wat gaan we vandaag doen, juf?’

‘Goedemorgen, Toby,’ zegt juf Josje met een glimlach.

Ondertussen komen ook de andere kinderen binnendruppelen.

‘Juf, je kijkt een beetje gek,’ zegt Toby, als iedereen zit.

‘Ja, ik dacht eraan dat ik jullie volgend jaar zal missen,’ antwoordt juf Josje.

‘Wij zullen jou ook missen!’ roept Mila.

‘Kun je echt niet met ons mee naar groep zes?’ vraagt Gijs.

‘Dat zou ik best willen,’ zegt juf Josje. ‘Maar er wordt een nieuwe leerkracht voor jullie gezocht. Want zoals jullie weten, gaat meester Bram van groep zes met pensioen.’

‘Dan kunnen ze toch net zo goed een nieuwe leerkracht voor groep vijf zoeken?’ stelt Toby voor.

‘Ik wil geen nieuwe juf,’ moppert Bo.

‘Misschien wordt het wel een meester,’ merkt Mimoen op.

‘Wat maakt dat nou uit, professor,’ snauwt Mila.

‘Zullen we het de laatste dag samen gezellig houden?’ onderbreekt juf Josje het gekibbel.

‘Meester Snor is in aantocht!’ roept Gijs, die het dichtst bij de deur zit. Omdat meester Snor het afgelopen jaar zo vaak binnen kwam vallen, kijkt Gijs regelmatig even door het raampje de gang in.

Juf Josje zucht. De directeur van de school is nou niet echt iemand aan wie je denkt als je het gezellig wilt maken.

Meester Snor loopt zonder kloppen de klas in. ‘Goedemorgen, groep vijf,’ zegt hij ongewoon vrolijk voor zijn doen. ‘Ik heb leuk nieuws voor jullie.’

‘Gaat juf Josje mee naar groep zes?!’ De verlegen Lisa schrikt van haar eigen uitroep. Ze durft bijna nooit iets hardop te zeggen in de klas, en al helemaal niet waar de directeur bij is. ‘S-sorry,’ stamelt ze.

Maar meester Snor is niet boos. Hij glimlacht zelfs nog steeds.

‘Nee, het is iets héél anders,’ zegt hij geheimzinnig. Hij schraapt zijn keel

en er verschijnt een plechtige uitdrukking op zijn gezicht. Dan zegt hij: 'Ik ben er trots op jullie te mogen aankondigen dat ook mijn school vanaf volgend schooljaar in elke klas een digibord heeft!' Het woord 'digibord' spreekt hij jubelend uit.

Meester Snor kijkt de klas rond, alsof hij verwacht dat iedereen nu voor hem gaat klappen.

Het blijft stil.

De trotse uitdrukking verandert in een verbaasd gefronst gezicht. 'Ik... Ik dacht dat jullie dit wel leuk nieuws zouden vinden.'

'We vinden het hartstikke leuk!' Juf Josjes stem slaat een beetje over.

'We zijn gewoon, eh... een beetje verrast, denk ik.' Ze kijkt naar de kinderen en hoopt dat iemand haar bijvalt.

Maar Bo pulkt met verdrietige ogen aan het riempje van haar fototoestel, Mimoen bijt op zijn lip, Gijs staart onafgebroken naar hun oude groene krijtbord en Toby gaat ineens staan. 'Maar dan hebben we geen krijtjes meer!' roept hij, alsof het nu pas echt tot hem doordringt.

De hele klas wordt nog stiller. Je hoort alleen de ietwat raspende ademhaling van de directeur.

'Sufferd,' fluistert Mila.

Meester Snor weet nog steeds niet wat er gebeurt als juf Josje een hapje van een krijtje neemt. En hij mag het ook niet weten...

'Het is ook altijd wat met deze klas,' zegt meester Snor. 'In alle andere klassen begonnen de kinderen te klappen en te juichen. Maar jullie hebben het over krijtjes.' Hij kijkt naar de richel bij het bord. 'Waar jullie er trouwens belachelijk veel van hebben. En allemaal gebroken.' Hij pakt een van de halve krijtjes uit de richel en bekijkt het. Als je heel goed kijkt, kun je zien dat het niet is gebroken, maar dat er een hapje van is genomen.

De klas houdt de adem in terwijl meester Snor het krijtje in zijn handen ronddraait. Na een paar seconden mikt hij het krijtje weer terug in de richel.

‘Nou goed, volgend jaar kun je die krijtjes van je dus allemaal in de prullenbak gooien, juf Josje,’ zegt hij.
Juf Josje knikt. ‘Bedankt, meester Snor. Ik denk dat het een hele verbetering is voor de school, gefeliciteerd.’
‘Gefeliciteerd!’ roept Toby haar na.
Ook de andere kinderen roepen nu ‘gefeliciteerd’ en beginnen te klappen.
Meester Snor verlaat hoofdschuddend de klas.

Als de directeur weg is, praat iedereen door elkaar.
‘Hoe moet dat nou als er straks geen krijtjes meer zijn?’ vraagt Bo.
‘Je moet een voorraad aanleggen in je bureau!’ roept Gijs.
‘Straks hebben alle scholen een digibord en worden er in het hele land geen krijtjes meer gemaakt,’ voerspelt Mimoen.
Toby gaat op zijn stoel staan. ‘Dan gaan we alle krijtjes van de hele wereld opkopen!’
‘Sst, juf Josje wil wat zeggen!’ Mila wijst naar de juf.
En inderdaad, juf Josje rijdt met haar stoel naar het bord toe; een teken dat ze iets gaat vertellen. Vaak vertelt ze dan over een avontuur dat ze heeft meegemaakt tijdens een van haar reddingen als Superjuffie.
Maar nu niet. Met vochtige ogen kijkt ze haar klas aan. ‘Meester Snor zal wel denken,’ zegt ze. ‘Een klas die geen digibord wil. Jullie hadden trouwens gewoon kunnen gaan juichen, want volgend jaar zitten jullie bij een meester of juf die waarschijnlijk geen krijtjes eet en dan is een digibord wel zo leuk, toch?’
Niemand zegt iets.
‘Sorry.’ Juf Josje veegt met haar mouw langs haar ogen. ‘We zouden er een fijne ochtend van maken.’
‘Ga je het je nieuwe klas meteen vertellen?’ vraagt Bo plotseling.
Juf Josje geeft niet direct antwoord. Alsof ze nog niet over die vraag heeft nagedacht. Natuurlijk heeft ze dat wel gedaan. Maar ze weet het antwoord niet. Hoe kan ze nou weten of de nieuwe kinderen net zo te

vertrouwen zijn als deze klas? Er hoeft er maar één in de klas te zitten die zijn mond voorbijpraat tegen de verkeerde en zij zit met de gebakken peren.
‘Juf?’ vraagt Toby.
‘Eh...’ zegt juf Josje. ‘Ik eh... Ik weet het niet. Eigenlijk vertel ik het liever niet aan mijn nieuwe klas. Tenminste, niet meteen.’
‘Gelukkig!’ roept Mila.
‘Ons geheim,’ zegt Gijs tevreden.
‘En nu gaan we er een gezellige laatste schooldag van maken,’ beslist juf Josje.

Blekkie

Die middag loopt juf Josje met gemengde gevoelens naar huis. Het was een fijne ochtend geweest, waarin ze spelletjes hebben gedaan, moppen getapt en herinneringen opgehaald aan het afgelopen jaar. Volgend jaar zal ze weer een band op moeten bouwen met een heel nieuwe klas. Gelukkig zal ze deze kinderen ook nog wel zien op school, of in de stad. Maar nu is het eerst zes weken lang zomervakantie!

Haar vriend Hakim is naar zijn familie in het buitenland, dat had hij al afgesproken voor hij haar vriend werd. Maar gelukkig komt hij speciaal voor haar eerder terug en gaan ze samen nog een weekje naar zee. Daar heeft ze heel veel zin in. Haar dieren mogen zolang bij meneer Jan logeren, de directeur van de Stadsdierentuin. Ze hoopt maar dat er niet al te veel dieren meer bij komen deze zomer, want meneer Jan heeft het zo al druk genoeg.

Na een kwartiertje wandelen opent ze de deur van haar huisje. Het huisje van juf Josje staat aan de rand van het Stadspark. Ze heeft het geërfd van haar oudoom, die vroeger het Stadspark onderhield. Het is een mooi, oud park, met lanen die aan weerszijden begroeid zijn met bomen. In het midden van het park is een pleintje rondom een reusachtig grote oude eik.

Juf Josje begroet haar dieren, maakt een kopje thee en gaat in haar tuinstoel zitten.

Poes Peer klimt bij haar op schoot. ‘Het is zomervakantie, Peer,’ zegt juf Josje. ‘Fijn hè?’

‘Mrauw,’ zegt Peer en hij draait zich behaaglijk op zijn rug.

Juf Josje krabbelt Peer op zijn buik en laat zich achteroverzakken, met haar gezicht in een zonnestraal.

Ze zit nog geen twee minuten als ze het hoort, een paniekerig *‘help’*.

Juf Josje schiet meteen overeind. Of ze nou wil of niet, als er een dier in nood is, komt ze in actie.

‘Help, ik stik!’

Juf Josje rent naar binnen, houdt een van de vele pakjes met krijtjes ondersteboven en neemt een hap van het eerste krijtje dat eruit valt. Een paar seconden draait ze supersnel rond, alsof ze opgesloten zit in een op hol geslagen wasmachine. Dan volgt het welbekende schokje door haar linkerarm en komt ze los van de grond. Superjuffie vliegt door de tuindeur, over de schutting in de richting van het hulpgeroep.